

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНИ И ИНТЕРЕСИ.

ТУРЦИЯ излизва сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 3 бѣли медидѣта; а въ отъ имперіята, 4 бѣли медидѣта. Спомо- ществованіята трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Писмата които са относитъ до редакцията надписуватъ-се до Никола Геновича. Външните настоя- тели отговарятъ за вѣстникътъ. Подписката за спомоществованіята става направо у Ц—градъ-Галаата при Никола Геновича, издатели на вѣстникътъ. —

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЪ НИКОЛА ГЕНОВИЧЪ.

Нѣй займами отъ Журналь де Кон- стантинопль дешепата въ която Н. В. А'Али паша разказува на лордъ Руссела, мини- стъръ на външните работи въ Англитера, мѣрнати които царското правителство разсѣ- ди за добръ да зема срѣщу протестанската пропаганда преди шестъ или седемъ мѣсеца.

Журналь де Константинопль займа и той самъ тая пажна дешепата отъ съ- браніето на дипломатическите доку- менти които са обнародуватъ сѣка година въ Англитера. Тая дешепата е слѣдователно съвършено достовѣрна мащаръ и да не са е обнародувала отъ страна на Високата Пор- та.

Предъ нашити очи тая дешепата е най то- чното тѣлкуваніе на последниятъ хати-хумаюнъ който може да са намѣри. Желателно е само щото Високата Пор- та да печата сѣкоги отъ сега на татѣкъ хати-хумаюнътъ придру- женъ съсъ това тѣлкуваніе.

Това тѣлкуваніе не обѣща наистина сич- киятъ Хати-Хумаюнъ, нѣ то разказува най ва- жната му часть, сирѣчь частъта която ще спо- могни най коренно и най задушевно за прѣо- бразованіето на имперіята.

Прѣобразованіето не може да стани ту- такси. Нѣ то ще стани непременно. Защото сичкити власови отъ населѣніята са интересу- ватъ за да са преближатъ едно до друго, да си даватъ взаимни помощи, да живѣятъ спо- койни и братски съединени.

Колкото за Н. Ц. В. Султанътъ, нѣй не щемъ да кажимъ че и той не са много интере- сува за едно честито прѣобразованіе на наро- дити които Богъ му е покаралъ, нѣй нѣй са чу- димъ дѣто Султанъ Абдуль-Азизъ е разумѣлъ толькось добръ Султанъ Абдуль-Меджида, нѣ- говъ августивъ брѣгъ.

Дѣйствително, това което прѣобразовава обществата, не е до толькось вътрѣшната добрина на законити направени отъ сѣки князь колкото рѣдовниятъ духъ съсъ когото тѣ сѣ въодушевени.

Божіята промисль не дава съвършенс- твото на никой човѣкъ часно. Нѣ та са на- начава на сичкити като цѣль на тѣхнити об- щии усилія и сѣки трѣбува по малко да са тру- ди за да направи нѣща нови, извѣрѣд- ни отъ колкото да допълня добринити на- правени отъ единъ други.

Това което казуваши са отнася най мо- го до князовити отъ колкото до другити чо- вѣци. Защото нѣ само князовити са допълня- тѣ единъ съсъ други за прѣобразованіето на народити както работницити са допълнятъ ед- ни съсъ други; въ направаніето на едно зданіе, нѣ още тѣхното дѣйствиє са извършува въ по- голѣми работи и сполучуваѣтъ едно слѣдствіе по обширно и по тратливо.

Тѣй стана и съсъ четирмата последни ца- рѣ които божіята промисль дади на отоман- ската имперія.

Хората казуваха напрѣвъ чи тая имперія ще умрѣ; чи въ малко врѣме тя не ще бѣди веке; чи трѣбува да си земаѣтъ мѣрнати за да иматъ още и единъ гробъ за мрътвецѣтъ.

Дѣйствително тая имперія прѣтърѣе една страшна криза. Нѣ намѣсто да зема въ вниманіе желаніята на Гръцѣтъ, който искаши една нова

долна имперія, и на Московецѣтъ, който иска- ше да прѣобрази черното Море на московска скеля, божіята промисль разсѣди за по при- лично да възбуди четирима голѣми князови: Селимъ, Махмудъ, Абдуль-Меджитъ и Абдуль-Азизъ.

Тѣи четирима голѣми князови разумѣха нѣ само опасността която слиташе отоман- ската имперія, нѣ тѣ разумѣха най-много ко- ренниятъ лѣвъ който трѣбуваше да са даде на злото което я гризеше.

Слѣдователно сичкити тѣи четирма го- лѣми князови сѣ туриха на работа. Селимъ направи това което бѣше възможно на врѣ- мето му, Махмудъ това което бѣше възможно на нѣговото. Нази тѣй бѣше и съсъ Сул- танъ Абдуль Меджида, нази е тѣй днесъ и съ- съ Абдуль Азизъ.

Съсъ една дума нѣто са допълняха единъ съсъ други, тѣи четирима голѣми князови нѣ само исцѣлиха ранити направени на царството по слѣдствіе на едно злощастно царуваніе, нѣ още тѣ туриха отоманската имперія върху ед- на основа която ѣ общава дълги днѣе; на нѣя и на населѣніята които я обитаватъ, едно благоденствіе завистливо за много други на- роди.

Коя е тая основа? тая основа е свобода- та на съвѣстѣта. Да, свободата на съвѣстѣта мѣдро закрилена отъ една страна и широ- ко извършена отъ друга. — (слѣдува).

Н. В. А'АЛИ-ПАША ДО Н. П. МУСУРУСЪ-БЕЙ
ВЪ ЛОНДРА.

ВИСОКА-ПОРТА 30 9-врія.

Господине Посланико,

Прѣвхъ дѣити дешепи които ваше прѣвѣс- ходителство благоволихте да ми неспроводите на 27 Октомврія и на 3 Ноемврія, тѣй както и сѣтката за ауденцията дадена отъ лордъ Ру- ссела на една депутация отъ евангеличската а- лияция.

Монти напрѣшни съобщенія ви дадохъ да разумѣйте поведѣніето на нѣкои-си протестант- ски мисіонѣри, и мѣркити които Високата-Пор- та са намѣри принудена да земе. Днесъ искамъ да ви расказа по-частно въпросити подигнати отъ расприти на които тѣи мѣрки дадохъ мѣсто въ Англитера, и сѣмъ увѣренъ чи сѣщити сѣ- дебни и либерални уцѣнѣи, като са съединятъ въ примиряваніята духъ когото бѣхъ честитъ да намѣра въ языкътъ на главниятъ правителс- твенни секретаръ на Н. Б. В., нѣй ще доднѣмъ на помощъ за да распрѣснимъ сичкити сѣмѣнѣ- нѣи и да унищожимъ сичкити кѣлвети. Тѣй про- чее азъ турямъ съсъ едно неограничено дове- реніе въ правдолюбието на Н. В. царцата Вик- торія и въ опитаната правда на англишкитъ народъ, слѣдѣющити изясненія подъ просвѣт- ливата сѣдба на нѣгово господство.

Царското правителство посѣти, чрезъ Хати-Хумаюнътъ отъ 1856, свободното управ- лѣніе на сичкити богослуженія които са испо- вѣдуватъ въ имперіята. Точното изпълненіе на това обѣщаніе му бѣше до толькось лѣсно що- то разнотіята на религіозити елементи сгрупа-

ни подъ нѣговото покровителство му правиха единъ законъ да будиша безразлично за указа- та на сичкити религіозни интереси и да гаран- тирува сѣка една отъ лѣрити срѣщу напада- ніята на другити като нѣмъ оставаше, на сички- ти, една пѣлна свобода въ сичкити тѣхни за- конни манифестации. Върху това отгорѣ Висока- та Пор- та турѣ най-голѣмата искренность. Нѣ само тѣ прѣпозна властѣта и духовната іерар- шія на различити нѣи мюсюлмански богослуже- нія, нѣ още тѣ ги приложи, сичкити, на сѣщи- ти граждански почитанія както религіята на царството и нѣмъ даде благоволио равновѣстни прѣвишества. Сѣки е свободенъ днесъ да ис- повѣда вѣрата си и да извършува богослуже- ніето ѣ. Никакъвъ законъ не възбранива нѣва- ніето въ Турція на религіозити общини, отъ сичкити христіански вѣроисповѣданія; тѣхнити членови не са подчинени на никакво прѣпят- ствіе въ извършваніето на тѣхнити духовни церомоніи. Сичкити богослуженія украсяватъ черковити си и са радушатъ съсъ една пѣлна свобода, били и въ външнити си форми и въ общенароднити си церомоніи; най сетѣвъ, свѣ- щенниги книги на сичкити вѣри са печатѣтъ и издаватъ въ различни ти страни на имперіята.

Нѣй можамъ прочее да потвърдимъ чи христіанити отъ сичкити вѣроисповѣданія и чи- футити са радушатъ въ Турція съсъ правдини които ще бѣдѣтъ честити да иматъ въ по-го- лѣмата часть на христіанскити царства отъ Европа. Безполезно ще бѣди да излагаѣтъ по- правити които са приложиха на свободата на съ- вѣстѣта по други царства, безъ да исклучимъ и самата Англитера, която, подъ това отноше- ніе, е единъ отъ най-либералнити народи.

По между тѣи поправи доста е да пока- жимъ строгити наказания които са издадохъ отъ единъ законъ по царуваніето на Гііома III, срѣ- щу тѣи които съсъ дума, съсъ неоставленіе или съсъ писаніе, отказуватъ истината на христіан- ската религія и божественната властъ на свѣ- того писаніе.

Азъ не упорѣствамъ, Г-не посланико, чи тѣи поправителни расположенія сѣ по-голѣмата часть умѣкчени въ практиката; нѣ е най малко истина чи британическото законодателство е припознало нужността имъ. Като прави тѣи за- бѣлѣжки, азъ нѣмамъ никакво друго намѣреніе освѣнъ да искамъ по-многошко снисхождение къмъ насъ. Дѣйствително, ако британическото прави- телство, което е на чело на цивилизацията, са види задѣлжено да усигорява работити си въ много случаи чрезъ религіозното вліяніе на ед- на партия, не ще ли бѣди праведно да припо- знай чи и Високата Пор- та не може да не държи сѣтката за чувствата на своити населѣнія и най- много да не са труди да защищава вѣрата си въ синорити на уграшненіето и на правдата- срѣщу интересаинти нападанія?

Царското правителство което не е прѣило свободното извършваніе на прозелитизмътъ въ полза на вѣрата на царството, не може да го прѣвинъ срѣщу нея. Началото на религіозното вѣротѣрпѣніе неможи, предъ нашити очи, да са

стласи съ съ общенародното притеснение срѣщу никой религия.

Лордъ Руселъ потвърждава въ словото си, много пати, изчистително, които са живяват въ извършването на началото за което става дума. Негово господство обявява че неможи да разбере свободата на религиозни вѣрованія безъ свободата да образуватъ въ жаркостта на убѣдението доказателствата които сж направили да ги приѣматъ. Благородниятъ лордъ отива по-надалечъ: той приѣма нападението, съ съ единъ особенъ начинъ, срѣщу вѣрата която са мисли за лажлива. Нѣ той вижда една обидна въ дѣйствието да са напада и да са псува общенародно тая вѣра.

Безъ съмнѣние свободата на мнѣніята по-пача свободата да ги образуватъ. Ний мислимъ обаче чи имъ е запретиено да употребяватъ други срѣдства освѣнъ срѣдствата на убѣдението. До тукъ тоя терминъ за да показуватъ религиозни си убѣждения, са намира, за насъ, оправданъ отъ принципътъ на свободата на мнѣніята. Нѣ нѣгово господство, което усжда притѣснителното изражение на религиозни убѣждения, когато то става общенародно, не ще са въспротиви да припознай чи и то е далечъ отъ доброволното и вѣротърпеливото манифестуване на убѣденията на една систематическа пропаганда която располага силни срѣдства и дѣйства съ съ една отредѣна цѣль да докара разрушението на другити вѣри; която черпи силата си енергія въ невѣротърпението и умра-тата на тия религии, които карува нѣ само отъ невѣжеството на масити и слабичити на вѣрата, нѣ още и отъ политическите причини и най-много отъ движеніето на интересътъ; която псува и обиджа, на мѣсто да почива люлюкото мнѣние, и не са страхува да прибѣгнува до принамяването когато тя види чи неможи да постигнѣ цѣльта си чрезъ канцардисуваніето. Доста са опечеляваха хората, въ практиката, отъ сичкити обясненія които мисіонерити забравяха твърдѣ много; една подобна система не е друго освѣнъ отричаніето на началото на религиозната свобода; защото тя поврѣжда, съ съ самото си сѣществование, тая свобода помежду другити и тая почетъ къмъ люлюкити убѣждения безъ които религиозното вѣротърпение не ще бѣди друго освѣнъ една празна формула.

Азъ не мисли за да упорствувамъ, Г-не Посланико, върху политическите слѣдствія на тая система. Лордъ Руселъ потвърди нужността въ която са намира сѣка власт да усигори почитътъ за себѣ си и за установената религия въ държавата; и нѣгово господство не ще са въспротиви да припознай важността която религиозната пропаганда заема частно отъ обстоятелствата въ Турція и осторожността която царското правителство ще земе въ сичкити въпроси които сж отъ естество да поддигнатъ религиозни страсти и да въоружатъ племената единити срѣду другити. Правителството на Н. В. В., което не е забравило ниги религиозни безредби които отъ врѣме на врѣме сж учравявали сичкити страни на Европа, нати резервата която то само наложи на протестанскити мисіонери въ Индія, ще благоизволи да учѣни добрѣ почитътъ който трѣбува да са дава на вѣрованіята на едно цѣло населѣние и опасността която ще можн да излѣзе ако тия нѣгови вѣрованія са наражатъ. — (слѣдува)

Подписанъ. — А'АЛИ.

Въ предпослѣдниятъ си брой редакторътъ на Гайдата посвѣтвява единъ членъ отъ четирѣ колони срѣщу насъ. Въ тоя членъ, слѣдъ като изражава почитътъ и любовта които той е ималъ за насъ, са мжчи да докажи чи сми го биле „навѣтвуваніи“ въ

това дѣто рѣкохми за ничтожността на словата които той държи да прикажи на погрѣбуваніето на Н. П. Авксентіа.

И това „навѣтвуваніе“ той го доказува тѣй: „Отъ едно невѣрно съобщение да сарѣши да прибѣгнува на лѣжи за да подкрѣпи своити навѣтни (!?) доношения (!?) това не е свиственно на единъ почетъ и съвѣстенъ човѣкъ и не е съобразно съ съ длѣжностити на човѣкъ който носи званіе както почетеніятъ редакторъ на почтенѣйшата Турція.“

Двѣ думи ще кажимъ и ще свършимъ полемическото си поприще съ съ Гайдата.

Какво рѣкохми ний?

Ний рѣкохми чи языкътъ който нашиятъ бѣденъ ораторъ държи къмъ грѣцката патриаршія, не го виждами днесъ въ словата му; чи да са представятъ на публиката слова подъ единъ други образъ, то ще кажи чи сж излѣзли отъ глава която не е знаела да учѣни положението на обстоятелствата; чи таквись хора не сж оратори, нѣ глупаци; чи, най сетнѣ, словата му сж пълни съ съ софизми.

Прочее това можн-ли да са земе за „навѣтвуваніе“? „Ний рѣкохми това което е истина. Нѣка ни докажи чи не е тѣй, и ний нѣ само ще земемъ върху си сичкити „навѣтвуванія“ нѣ още ще накажимъ и оногова който ни събщи тия подрѣбности, съобразно съ съ законити на пресата.“

Нѣка ни докажи още чи словата му не сж пълни съ съ софизми и съ съ глупости, и ний нѣ само ще мжжнемъ и ще познаимъ „заблуждението си“ нѣ още нѣма никогн да дръзнувами да го осждами въ каква да е нѣгова общенародна работа.

Въ една общенародна работа единъ журналистъ има пѣлно право да осжда и да критикува оня които не сж достойни и които поврѣждатъ съ съ своята неспособностъ народната честъ и народнитѣ интереси; той има още право и да ги отблѣзва.

Прочее съ съ нашата критика ний искаме да покажимъ неспособностити на редакторътъ на Гайдата и слѣдователно да му забранимъ да са мѣси въ подобни общенародни актови които изискуватъ сериозностъ, внимателностъ и дълбокопознаване; чи отъ таквись хора на примѣръ каквѣто е редакторътъ на Гайдата, които знаятъ само да са надуватъ, да са кълчатъ, да са смѣятъ, да са фалтъ, да плачатъ, да са кикерятъ, нѣ само чи не може да излѣзе никаква полза за народътъ, нѣ още и съ съ еластичнмъ на думити си могатъ и да го поврѣдятъ дълбоко.

Каква нужда имамхи ний да критикувами словата на редакторътъ на Гайдата който исповѣдува публично пріятелството и братолюбіето които е ималъ за насъ ако да не ги бѣхми намѣрили недостойни и не съобразни съ съ духътъ на епохата ни?

Нѣ ако редакторътъ на Гайдата е мислилъ да намѣри милостъ въ името на пріятелството и на братолюбіето къмъ насъ, ва тия свои постѣпки, ний го увѣриваами чи той нѣма никогн да намѣри отъ насъ таквись милости.

Ний сми сѣкоги задѣлжени да хортувами правото и ако има въ нѣщо да сми докачили личността на оня които осждами

вѣстникарски, ний нѣ само имъ давами право да отидатъ да са уплачатъ на царското правителство нѣ още сми готови да земемъ едно двойно наказаніе, споредъ законити на имперіята.

Защото „като единъ човѣкъ съ съ званіе, — нѣка кажимъ по ясно — като единъ чиновникъ отъ имперіята, ний нѣ само трѣбуваше да слудуваами точно законити на тая имперія, нѣ още трѣбуваше да бѣдимъ и моделъ на другити журналисти. Слѣдователно ний ще са осждамъ тогнѣ сами.“

Нѣ да казува чи тѣй ще правимъ, чи „обвинението е почти въ криминално прѣстѣпление чи ний не можимъ да го оставимъ тѣй безъ да не исками доказателство на това обвинение,“ ний молимъ редакторътъ на Гайдата да прѣстани да ни го напоминова. Ний знаимъ какво сми казали.

Преи да свършимъ ний турими предъ очити на читателити си по главнитѣ софизми и глупости които намирами въ словата на редакторътъ на Гайдата. Ний го молимъ да благоизволи да ни отговори какво е искалъ да кажи съ съ слѣдѣющити си фрази:

„Да плачемъ послѣ, не да не плачемъ.“

„Символътъ (!?) на нашата духовна свобода.“

„Достоинството на единъ народъ са показува.“

„Той живѣ и умрѣ за благосѣстояніето.“

„Що страдае отъ не духовнитѣ.“

„Послѣдния жертва.“

„Жертва пожертвована (!?) на олтарѣтъ.“

„Мужай са.“

Въ послѣднитъ си брой, като ваѣма отъ Турція единъ членъ относително за погрѣбеніето на Н. П. Авксентіа, Гайдата прави слѣдѣющити забелѣжки:

„Ний нѣ само не осждамъ и не порицаваами патриотическитѣ чувства и пазителнитѣ съѣсти на нашиятъ събратъ нѣ и рѣкопѣщимъ на тѣхъ и дързновенно исповѣдуваами [чи тѣ сж отъ най сполученити. И още по често таквись статии въ Турція и тя ще бѣди единъ отъ най добрити и най занимателнитѣ български вѣстници.“

Въ единъ отъ послѣднитѣ си бройови ний рѣкохми чи редакторътъ на Гайдата уногрѣбѣва фрази и думи безъ идеи и безъ мѣсто; това са потвърждавамай не опровергателно и отъ горнитѣ предложениа.

Той казува напримѣръ чи Турція ще бѣди единъ отъ най добрити и най занимателнитѣ вѣстници, безъ да са смисли чи Българитѣ нѣматъ хиляди вѣстници нѣ само единъ, който са казува Турція.

Това не е ни едно доказателство чи Гайдарятъ лѣжи въ една най голѣма „бездарностъ“ и не знай нити какъ да са изражава, нити какъ да употребява думити на языкътъ си?

Гайдарятъ казува по нататѣкъ чи сми турили погрѣшително Кутая на мѣсто Волосъ.

Друга глупостъ. Ний турихми Кутая на Волосъ, защото това послѣдното село са

намира въ кръгътъ на Кутая и чи Кутая можн да даде едно по ясно познаване на читателити ни за географическото си положение.

Презъ тия послѣднѣти врѣмена много цариградски кореспонденти до парижкити вѣстници са занимаха съсъ народнитѣ ни работи и съсъ българскити вѣстници. Една кореспонденция отправена до единъ отъ парижкити вѣстници преди двѣ недѣли, като хортува пакъ за народнитѣ ни работи, са изражава както слѣдува и за нашиятъ вѣстникъ Турція.

„Единичкитъ отъ българскити вѣстници който са печата въ Цариградъ, и който живѣе, е само вѣстникъ Турція на която името дава доста добръ да разумѣми чи не е руски нити въ патриотизмътъ си, нити въ религиознитѣ и политическитѣ ситенденции. Нѣйниятъ редакторъ, младичкѣ още и куражливъ, не са труди освѣтъ да свѣржи интереситѣ на България съсъ интереситѣ на имперіята на която тя е едно отъ главнитѣ елементи на силата и на благоденствието. Той пиши злоупотрѣбленіята на грцкото духовенство, безправдитѣ на чорбаджити и глухитѣ бунтовницѣ на панслависката пропаганда. Той не са води никакъ по внушеніята на тукашнитѣ францужки вѣстници да проповѣдува ползнитѣ на баловити. Тая лошавина на баловити не е още слѣтила Българитѣ, лошавина която рѣченнитѣ вѣстници крѣятъ подъ името успѣхъ и просвѣщеніе. Отъ наша страна нѣй желайми щото Турція да слѣдува една права и свѣтна линия на поведѣніето си. Тя има слободно полето си; нѣйното слово можн тогава по-добрь да са земе въ внимание и да бѣди по ползана за съотечественникитѣ си.”

Нѣй турями предъ очитѣ на четателитѣ си отговорътъ когото тулченското общество отправи до градскитъ си управителъ отъносително за патриаршескитѣ борчови.

Текстътъ на тоя отговоръ ни са прати на турски и нѣй го прѣведохми на български толкосъ точно колкото можихми. Като удобрявами скромното поведѣніе съсъ което лашитѣ тулченски съотечественници постѣпиха въ тоя въпросъ, нѣй не можимъ отъ да ги не прѣпорѣчимъ за модель на другитѣ градища; ето отговорътъ за когото хортувами.

Ваше Прѣвѣсходителство,

Нѣй имамн честь да изложимъ на ваше прѣвѣсходителство чи нѣй зехми точно познаніе отъ везирското емирнаме което нѣй благоизволихте да ни проводите върху едно царско ираде което предписуваше единъ данѣкъ отъ пѣсь гроша на човѣкъ за сичкото българско населеніе, подданинкъ на имперіята, отъ санджакътъ на Тулча, съсъ намѣрение за да спомогнимъ исплащаніето на сегашниятъ борчъ на грцката патриаршія.

Най търпеливата покорностъ къмъ нашиятъ силень Господаръ е безъ съмнѣніе за насъ една длъжностъ на която нѣй ще са подчинявами сякоги, като молимъ Бога за съхраненіето ѳна нѣговити динѣ; слѣдъ това искрено уврѣненіе нѣй земами слободата да изложимъ на ваше прѣвѣсходителство слѣдѣющитѣ забелѣжки:

Финанцијднитѣ жертви които са правиха до-сега отъ българското населеніе за горерѣченната патриаршія сѣ познати. Нѣ ако сегашниятъ борчъ бѣше слѣдствие на направеніето на черкови, на училища или на болници за народътъ ни или чрезъ приложеніето на други мѣрнѣ относителни за нашето благосостояніе, тоя борчъ щеше да са глѣда отъ насъ като единъ синовень борчъ нѣй щехми да са стичемъ сички, споредъ мѣрнитѣ на нашитѣ срдѣства, за да спомогнимъ съсъ драго срдѣце и съсъ добра воля. Нѣ тоя извъредень борчъ като не е друго освѣтъ слѣдствие на лични масрафи, които нѣматъ никаква причина въ общото добро, и които сѣ противни на началата на економіята, ваше прѣвѣсходителство въ духътъ на правдолюбіето си, не ще да изиска щото да ни прѣслагатъ за да платимъ горерѣченниятъ данѣкъ и нѣй идимъ смиренно да го молимъ да изложи нашитѣ жалби на високото сѣдовище на когото са пада правото да разглѣда нашитѣ оплакуванія.

Пълни съсъ надѣжда чи то ще земе въ серіозно внимание настоящата жалба, нѣй имамн честь да сми, на ваше прѣвѣсходителство, най смиреннитѣ и най вѣрни раи: жители тулченски.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

ТУЛЧА, 15 ФЕВКУАРИИ. — Минасе доволно време отъ както не сме ви писали нищичко отъ нашиятъ градъ. Най главната причина е била замръзваніето на Дунава, отъ когото и до днесъ не се наслаждаваме съсъ мицуваніето по брай града ни дотъ толкосъ паракоди, корабли, множество отъ разни търговци, и отъ по живѣтъ търгови, презъ децѣ си, като бѣше се разразилъ и очистилъ не само намъ зададе радостъ, нѣ измама и цариградски паракоди до дождъ до Сулинъ, и отъ внезапното второ замръзнуване на Дунава, единнитъ да остане тамъ а другитъ да свари да се върне отъ дѣто е дошелъ.

Градътъ ни е тихъ, спокоенъ и веселъ отъ както пристигна новіятъ ни градскн управителъ Негово Прѣвѣсходителство Ахмедъ Расимъ-паша много нѣща зеха единъ новъ видъ, единъ добрь порядѣкъ. Негово прѣвѣсходителство, като достоенъ, оинтенъ и строгъ на длъжноститѣ си, обрна тутакси вниманіето си възъ сички нѣща които падатъ въ врѣкта му и най повече възъ новитѣ наредби, тѣй въ града ни, както и въ околноститѣ, които сѣ подъ нѣгово управление. Разбойницѣ са уловихъ не маловажни, нѣ които задаваха страхъ въ околноститѣ.

На първи Януарія когото бѣше и царскитъ празникъ „рожденіето Му” и когото, станѣхъ обикновенитѣ освѣтленія и увеселенія въ града, нарочно се даде отъ българското общество въ българското търговско събиранище Казинѣо единъ увеселителень балъ на който присѣжствувѣ градскн управителъ Ахмедъ Расимъ-паша, австрійскн консулъ Г-нъ Висковичъ със неговитѣ хора и други чиновницѣ и европейски фамилии и сичкитѣ български търговци. Тамъ се игра най напредъ българско хоро, на което са наловиха всячкн и се въртеше и обикаляше презъ венчкитѣ стаи. Послѣ се играха ту европейски ту български размѣсено.

На софрата часа по седемъ турски най напредъ са пи за здравіето на Н. Ц. В. милостивн нашъ царъ Султанъ Абдулъ Азизъ и възхищенитѣ виговѣ са чуваха по сичкитѣ околнѣ мѣста. Послѣ Негово прѣвѣсходителство има добрината да напѣе въ здравіето и благополучіето на българскн народъ, който подъ отеческата милостъ на Н. Ц. В. има да примине много добрь, и които трѣбува да

вдѣхва сѣщата покорностъ и вѣрностъ на своитѣ винуци и по унуци и пр. Казанитѣ вѣчеше пакъ отъ никови със които благославиха Султана и нѣговитѣ вѣрни и добри чиновницѣ.

На 2 Февруарія пакъ българското общество въ българското казино даде и вторн балъ за честь на Негово Прѣвѣсходителство градскн управителъ Ахмедъ Расимъ-паша, на когото присѣжствуваша сѣщитѣ които бѣха и на първи балъ, и когото се пи на здравіето на Негово Прѣвѣсходителство със распалителни виговѣ и проч.

И тука пристигна прадето за патриаршескитѣ дѣлѣж. Нѣ то лесно може да погоди човѣкъ какъвъ бѣше отговорътъ отъ страна на обществото ни. Чи като не припознаватъ българитѣ патриарха неможатъ и дѣлга му да плащатъ, а поеме и за то зашто не знаятъ нито новинитъ да са останали нѣкога длъжни на патриарха и на плащаніѣ му въ преднитѣ врѣмена нито той е изживявалъ пѣщо нѣгде за полза на българскитѣ народъ. Нѣ за по добрь проваждаме ви писменитѣ оговоръ които са подаде на градскитъ ни управителъ за да го вѣснтитъ въ нашиятъ вѣстникъ ако го намѣрате любопителъ за читателитѣ ви.

Нашитѣ общи работи се гудиха на по добрь редъ, определенитѣ лица си правятъ заседанията за черковнитѣ и училищнитѣ предмети, а училищата ни са въ добрь порядѣкъ и успѣхъ, зашто и учителитѣ си изпълняватъ съвѣстно и точно длъжноститѣ и ученицитѣ сѣ благосклонни и прилѣжни въ уроцитѣ си.

ЕДРЕНЕ, 13 ФЕВРУАРИИ. — Въ полѣднѣното си писмо азъ ви дадохъ нѣкакви подробности относително за наводненіето което бѣше зафанало да са показува на 1 настоящаго и което не са свѣрши освѣтъ подиръ седемъ дена. Това ще кажн чи седемъ дена и ишесъ нощи наводненитѣ махли сѣ стоѣли въ водата.

Въ това бѣдствіе което са видѣ на бѣднитѣ неподавени твърдъ дѣлѣж, милостинитѣ отъ сичкитѣ общини, отъ много консули и значителни хора отъ градътъ ни не направи погрѣшка. Сѣки день хлѣбъ и кюмюръ са раздаваха на сичкитѣ фамилии които имаха нужда. Числото бѣше голѣмо. Дувариката и срилатитѣ кѣщи на които темелитѣ са расѣрѣляха отъ водитѣ са вѣскачува въ число до стотина.

Много покѣшнини останаха изъ водата. Сичкитѣ магазини които са намираха близо до Тунджа като са напълниха съсъ вода, стокитѣ каквитѣ жито, ичюмникъ, солъ и други работи са наводниха. Цѣлата на тѣя стоки са вѣскачи днесъ. Коравитѣ житѣ са съхранѣни. Сичкитѣ заарета слѣдъ като са насущитѣ не ще можатъ да служатъ за друго освѣтъ за прѣхранованіето на добичетата.

По слѣдствие на два дена дѣждъ, снощи имахми едно ново наводненіе. Кѣщитѣ или по-добрь махалитѣ които са отѣрваха едѣвъ отъ водитѣ пакъ са напълниха съсъ вода. Жителитѣ са принудиха да напуснатъ кѣщитѣ си и да отидатъ да търсатъ прибижище на другѣтъ.

До-сега числото на онѣя хора които са извадиха отъ наводненіето са вѣскачува на шестъ души.

Пѣтицата отъ Фидибе до градътъ ни видѣ-са да сѣ развадени. Зашто австрійската поща която дохожда отъ Белградъ уаснява много. Миналата седмица тя не пристигна въ петѣтъ презъ нощта. Тая седмица можн да са случн сѣщото, зашто още не е пристигнала.

Сиромашіята е толкосъ голѣма въ градъ.

тъ на цѣто много крадби са забележили: хайдуци влезли въ къщи въ които не намираха осирѣли жени; тѣ хайдуци убрали реченити жени: тѣ имъ зели пари и много драгоценни работи: много отъ тяхъ са запрѣха. Давиѣта са разгладува.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Книгата: животътъ на Жюль Кесара която са списа отъ императорътъ Наполеона III излезе веќе отъ печатъ. Поприцето което това важно списаніе за въ европейскити вѣстници ни дава да предчувстваваме едно важно политическо приключеніе въ Европа.

Учениятъ свѣтъ, политическиятъ свѣтъ, Ериодистити които сѣ на височината на сичкити науки, които турятъ сичкити си сили за да разбиратъ скришнотити на тоя новъ Протей, сичкити тѣя учени хора учакуваха съ съ петърпеніе дѣлото на августивіятъ историкъ, който предприе да ни разкажи, като ги учѣнява отъ височината на най силніятъ тронъ на свѣтътъ, иснолинскити работи съ съ които римскіятъ Генералъ бѣше начерталъ пѣтятъ по когото Шарламанъ и Нанс-леонъ I трѣбуваше да върватъ.

Наистина нѣма нищо по хубаво отъ колкото да глѣдаме единъ царъ, свързанъ въ най серіозни заниманія на политиката, да зема трудътъ за да търси въ учениѣта, въ исторіята на народити и на голѣмити хора, истината на човѣшкото общество, на което предназначенията не могатъ да са управяватъ отъ геніятъ, колкото и въздигнатъ да бѣди, ако чрезъ дълбокото познаніе на прѣималото, тоя геній не е научилъ къмъ каква цѣль човѣщината върви безъ гевешек-лики и съ съ какво срдѣство прилича тя да са води.

„Свѣдѣнията на исторіята, казува императорътъ въ предисловіето на исторіята Жюль Кесара, предисловіе което ний ще обнародуваме до недела, ни вдѣхнува любовта на хубавото и направедното, умразата къмъ това което прѣпятствува на успѣхити на човѣщината.“

Не е възможно да изразимъ въ единъ по-благороденъ языкъ една мисль по истинска и пълна съ съ честити общанія.

Въ камарата на общинити въ Англитера Г-нъ Байли искалъ наименованіето на една комисія която щяла да са натовари за да испита ако топовити отъ флотата на английската вонска сѣ въ сношеніе съ съ успѣхътъ на воинскити науки; това исканіе, което имало за цѣль въ мисльта на Г-на Байли да утисни безпокойствіето което претандирува да съществува въ публиката и помежду офицѣрити на мореплаваніето, сѣ отѣърлило отъ петдесетъ и седемъ гласови.

Нѣкои-си устави които са крѣѣха отъ царицата Елисавета и Якова I, наказуватъ съ съ една глоба английскити граждани които не ходятъ въ черкова недѣленъ денъ. Съ съ тѣя устави тѣ искали да насилатъ и римскити католици да ходятъ въ протестантскити храмови. Цѣльта не са сполучи; и подъ царуваніето на Григоріа III католици-ти са исключиха отъ тѣя глоби; въ устави-ти са упанаха; което ще кажи чи днесъ протестантити могатъ само да са наказватъ

ако не сѣ прѣсѣтствували на церемоніити на прѣобразованното богослуженіе.

Върху това състояніе на работити единъ членъ отъ британическіятъ парламентъ, Г-нъ Клифортъ предлага за да тури лѣкъ, като иска дозволеніе то да представи една билла за унищожяваніето на тѣя глоби. Исканіето което са подкрѣпило отъ Г-г. Наса и Лока, са прѣло.

Камарата на белгійскити депутати прѣла сега скоро единъ законъ който унищожява уграничяваніето и трактскіятъ интересъ. Пруски търговци отправили прошенія въ сѣщиятъ разумъ до камарата на берлинскити депутати. Тая послѣдната камара, по едно голѣмо вишегласіе разискува проважданіето на прошенія до правителството. Преди нѣколко години министѣрството Ау-урсвалдъ бѣше представило за тоя предметъ единъ законъ който са отѣрли съ съ отвораченіе отъ камарата на господарити. Въ разискуваніето което стана сега най съхранителнити депутати припознали чи това унищожяваніе не е било друго освѣнъ единъ въпросъ на врѣмето.

Единъ министѣрски вѣстникъ, Кореспондансъ провинсіалъ обнародува върху герцогщинити и Прусія единъ членъ който са глѣда като программа на кабинетътъ. Тоя членъ не е освѣнъ единъ даваджія въ полза за чистото и простото прѣсѣдиненіе. Той туря въ начало чи длѣжностъта на Прусія е да закриля герцогщинити. За да ги закриля най добръ, тя трѣбува да расположи малко отъ морскити и сухопѣтнити имъ воиски както отъ земята имъ. Единъ пътъ като отѣстѣпатъ тѣя основни точки за начало, Прусія ще испита правдинити на ония които претандируватъ; въ тя не трѣбува да са вложи въ нищо, съ съ начинъ щото въ системата на Кореспонденціята провинсіалъ пълното задоволствіе за сичкити напрѣшени исканія на Прусія ще бѣди безъ вліяніе върху рѣшеніето въ това дѣто са относя до династическіятъ въпросъ.

СЪКАКВИ НЪЩА И НОВИНИ.

— Една телеграфическа депеша казува чи Н. П. Сиръ Ханри Булверъ английскіятъ посланикъ, оставилъ Александріа, миналіятъ четвъртъкъ, съ съ вѣпорътъ Карадагъ за да отиди на Бейрутъ.

— Увѣряватъ чи царското правителство са тѣми да установи едно училище дѣто ще са учатъ занятія за дюлгери, за седала, за кундурджии и терзии и ученицити ще бѣдѣтъ около 1000. Това зданіе ще са наредни въ казармата Топъ-Ташъ.

— Комисіята натоварена да прѣглѣда причинити на янгалѣтъ въ Кемеръ-Алѣж, са свършено установи и започна работити си. Тя доказа по настоящемъ чи срутуваніето на доварѣтъ въ Санъ-Бенидето било причинено отъ множеството на водата дѣто е билъ порженъ доварѣтъ.

— Докторъ Панжирі ефенди професоръ на императорското медицинско училище и Николай ефенди писаръ на деректорѣтъ въ сѣщото училище, са вскачиха на чинъ Саміе.

— Н. Ц. В. Султанѣтъ благоволѣ да даде знаковиѣ отъ трети класъ на ординѣтъ си Османіе на Исмаилъ-паша директоръ на артилерійското училище и четвърти класъ отъ

сѣщиятъ ординѣ на Тахиръ-паша, директоръ на наукити въ военното училище Харбіе.

— Пѣтници, кои пристигнаха отъ Ямболъ, ни разказватъ за загубити, които станали около тоя градъ отъ притичаніето на рѣкъ Тунджѣ 20-30 човеци били станали жертва на наводненіето. Една кола била занесена отъ вълнити на тая рѣкъ, заедно съ сичкити хора, кои били въ колата, безъ да са избани нѣкой и много къщи и дюкени разсипала въ тоя градъ.

Отъ сѣщити пѣтници са научаваме, чи и студѣтъ бѣлъ чувствителенъ по тѣя страни. Двама пѣтници, като отивали отъ Ямболъ за Сливенъ, били намѣрени на пѣтя умрѣли отъ студѣтъ. Други кои отивали отъ Бургасъ за Казанлъкъ, Калоферъ и пр. не малко страдали отъ студъ. На едно младо момче отъ тѣя пѣтници измрѣжали рѣцети и краката. Другарити му били принудени да оставатъ всичкити си вещи на жарѣтъ и пеша да отидѣтъ въ Сливенъ.

И отъ много други мѣста ни извѣстваатъ за голѣмити наводненія, кои станали по нашиѣ страни и за студѣтъ, който бѣлъ чувствителенъ. По нѣкои мѣста хората по два дни и по три дни не могли да излезѣтъ вѣнъ отъ къщата си.

ИНГЛИШКА КОМПАНИА.

ЗА ПРОДАВАНІЕ НА

ЗЕМЛЕДѢЛСКИ МАКИНИ И ПР. ПР.

МАГАЗІА 75 КАЛАФАТЪ-ТЕРИ.

ПИСАЛИЩЕ: 23. УЛИЦА ВОЙВОДА, ГАЛАТА.

Огненни твърди и подвижни макини. — Конски манежи. — Толумби — Урала, Килиндри. — Макини да рѣжатъ сѣното, да вършеятъ и да присѣиватъ пшеницата и пр. — Патентовани макини за да чистятъ памукътъ (американска система).

МАКИНА за да изважда семената на памукътъ.

Послѣдния американска система отъ свѣтви измѣренія, за дълга и вѣса коприна, които присгигнаха сега скоро отъ Америка.

Памучни семена отъ Америка.

Онія които желажѣтъ да купѣтъ, трѣбува да са отправятъ на Першенбе-Пагаръ, Ну-меро 21, сръщу Сакаджи-ханъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Цариградъ, 1/17 Февруаріа 1865.

Господине,

Вземами честь да Ви извѣстимъ, че варненската ни къща подъ наименованіе:

Д. Х. ТЮЛБЕВЪ И СЪ,

составилието на които явихме чрезъ окръжното си писмо отъ 1/13 Маіа 1860, съ съгласіето на управителѣтъ ъ Г-на К. МИХАЙЛОВЪ, отъ днесъ нататѣкъ прѣстава да съществува.

Г-нъ К. МИХАЙЛОВЪ нанма отгорѣ си и за своя собствена смѣтка сичкити работи и вписци смѣтки на тѣзи къща съ съ всичкити кореспондентѣ, които са умоляватъ да взематъ на белѣжка това промѣненіе.

Д. Х. Тюльевъ и Сѣ въ Цариградъ — К. Михайловъ въ Варна.

ИЗВѢСТІЕ.

Нова българска перукарница са отвори въ мѣрджанъ чаршиѣ на № 12 която са управяла отъ Г-на Теодора П. Павловъ, родомъ отъ Панагюрище и отъ Г-на Славча С. Сило-оглу отъ Желѣзницѣ. За искусната направа на коситъ и бръсненіето са извѣстни оныя, които са дошли и испиғали.

За това са приканюватъ оныя отъ нашиѣ цареградски Българи, на които са общаваѣтъ да угодаѣтъ публиката споредъ общаніето си.

Отговорникъ Никола Геновичъ.